

ONDEROX juli 2006

ONDEROX
juli
2006

TomNaso, frontman van Boogie WonderBand:
“Als we bananen krijgen, weten we meteen dat het goed zit”

ONDEROX juli 2006

TIELEN – Discokikker TomNaso lijkt van een andere planeet te komen als je hem met de Boogie WonderBand bezig ziet. Maar hij is een mens van vlees en bloed. Een nuchtere Kempenaar. Gelukkig getrouwd, vader van twee kinderen, trotse eigenaar van een huis met een tuin en een cavia. Hij staat ver van het wereldvreemde podiumbeest “Super Sly”, dat zo’n zeventig keer per jaar uitrukt met de Boogie WonderBand om her en der in het Vlaamse en Nederlandse land plezier te verspreiden. “Op het podium ben ik een clown. Maar daarnaast ben ik minstens acht uur per dag doodserius met muziek bezig”, zegt TomNaso.

TomNaso is zanger, boekhouder, promotor, manager, decormeester, kledingadviseur, webmaster en artistiek leider van de Boogie WonderBand. Dat het goed gaat met de Kempense discocovergroep is dan ook vooral zijn verdienste, al willen daarmee zeker geen afbreuk doen aan het talent van de bandleden: stuk voor stuk muzikanten die de kost verdienen met muziek. Daar moet je wat voor in huis hebben.

De Boogie WonderBand speelt deze zomer een thuiswedstrijd. Op vrijdag 28 juli mag de band op de Grote Markt in Turnhout het publiek opwarmen voor Belle Perez het podium betreedt. Maar de Boogie WonderBand is meer dan een opwarmertje. De Kempenaars leggen de lat veel hoger. TomNaso heeft er nu al zin in. “Dat Belle die vrijdag maar vroeg genoeg opstaat, want wij gaan er in haar voorprogramma al een ongelooflijke patat op geven”.

De Boogie WonderBand bestaat nu vier jaar. Heb jij destijds de groep opgericht?

Iedereen denkt dat, maar dat is niet zo. De Boogie WonderBand is gewoon een samensmelting van muzikanten die mekaar al vrij goed kenden en die in verschillende groepjes actief waren. We speelden nogal wat covers en merkten dat er een publiek bestond voor specifieke danscovers. Zo is het idee ontstaan om een echte discocovergroep op te richten. Maar als je iets doet, moet je het goed doen. We wilden niet het dertiende coverbandje in het dozijn zijn. Daarom dat wij niet alleen werk maakten van een perfecte sound, maar ook van een leuk decor, van glitterende disco-outfits en van een wervelende podiumact.

Je bent een perfectionist. En perfectionisten zijn nu eenmaal niet de meest aangename mensen. Hebben de bandleden daar nooit moeite mee?

Dat zou je natuurlijk aan hen moeten vragen, maar ik heb de indruk dat het heel goed meevalt. Dat komt omdat de bandleden van de Boogie WonderBand zo’n klasbakken zijn. Ze wetenzélf heel goed hoe de muziek moet klinken, ze mer-

ken het zelf als eersten als de muziek scheef zit. Wen Bellens (Tomnaso’s vrouw, nvdr) is zanglerares en stemcoach. Ze zong bij Natalia en met de Pointer Sisters. Zangeres Riet Muylaert deed Studio Herman Teirlinck, drummer Joris Peeters is drumleraar en speelde met Johnny Logan en bij alles wat naam en faam heeft in België. Bassist Peter Badenbroek komt van het conservatorium van Hilversum en heeft elke concertzaal in de lage landen al gezien. Gitarist Rob Deckx voltooide de jazzstudio en de Studio Herman Teirlinck en speelde in de VTM-Soapband. Toetsenist Gert De Beuckeleer studeerde af aan het Lemmens Instituut in Leuven en is pianoleraar in twee academies...

Als je met zo’n groep samenspeelt, mag je gerust veeleisend zijn. En tegelijkertijd is het eigenlijk niet eens nodig om veeleisend te zijn, want iedereen is dat voor zichzelf al. Ik denk dat voor een stuk het succes van de Boogie WonderBand verklaart.

Repeteren jullie vaak?

Bijna nooit. Ik heb mijn garage nochtans omgebouwd tot een prachtig repetitiekot, maar we gebruiken het hooguit twee keer per jaar. Mijn zoontje speelt drums. Hij zit er dus regelmatig. Verder is er een groepje dat van de repetitieruimte gebruik maakt. Maar om op je vraag terug te komen: wij zelf doen er dus weinig mee. We treden vaak genoeg op. Onze optredens zijn onze repetities. Heel af en toe repeteren we wél, bijvoorbeeld om een nieuwe medley in te oefenen. Maar daar blijft het bij.

Jij was ooit de zanger van de ter ziele gegane rockgroep StickS ‘N’ StoneS. In 1994 eindigden jullie tweede in de prestigieuze Humo’s Rock Rally. Heb je geen heimwee naar die tijd? Is het schrijven en spelen van eigen nummers niet leuker en eervoller dan het spelen van covers?

Ik doe nu andere dingen en ik vind dat niet erg. Ik heb me indertijd goed geamuseerd bij StickS ‘N’ StoneS, maar ik heb het nu minstens even goed naar mijn zin. Verandering van spijs doet eten. Er komt misschien nog wel eens een tijd dat ik weer eigen nummers ga maken. Maar voorlopig voel ik die behoefte niet. Ik wil me nu helemaal inzetten voor de Boogie WonderBand. Later zien we weer wel. Nu telt alleen de Boogie WonderBand.

Hoe lang ga je daar nog mee door, denk je?

Zo lang er vraag naar is. Wij spelen nu zestig tot zeventig concerten per jaar. Het zou zonde zijn om dat weg te smijten. Toen wij begonnen, dachten we dat die

“ALS BEGINNEND MUZIKANT WIL JE DE WERELD VEROVEREN. IK NIET MEER. IK WIL GEWOON MEZELF EN HET PUBLIEK AMUSEREN. EN ALS JE DAAR DE KOST MEE KAN VERDIENEN, BEN JE GOED BEZIG, VIND IK. ZO SIMPEL IS HET.”

disco-opflakking een rage was die wel snel over zou waaien. Maar kijk, we zijn nu vier jaar later en we hebben meer optredens dan ooit.

Een goeie coverband komt ook beter aan de bak dan een alternatieve rockgroep. Heeft dat je keuze voor het coverwerk beïnvloed?

Ja, daar wil ik niet voor liegen. Het heeft met het Belgische rockwereldje vermoedelijk nooit zo goed gegaan als tegenwoordig. Maar hoeveel groepen kunnen er de kost mee verdienen? Als je er vijf kan opnoemen, ben je al een heel eind. Dat is nu eenmaal een feit.

Een covergroep heeft het wellicht iets makkelijker. Maar de voorwaarde is dan wel dat je puur kwaliteit brengt. Vergeet niet dat er duizend-en-één coverbandjes zijn en dat je je ook in dat genre moet onderscheiden van de rest om enigszins de kost te kunnen verdienen.

Maar je kan als covergroep inderdaad wel meer kanten uit dan als alternatieve en eigenzinnige rockgroep. De Boogie WonderBand speelt bijvoorbeeld vaak op bedrijfsfeestjes.

“OP BEDRIJFSFEESTJES SPELEN IS NIET SAAI, INTEGENDEEL. JE MOET EENS PROBEREN VIJFTIG BOEKHOUDERS OP DE DANSVLOER TE KRIJGEN. DAT IS PAS EEN UITDAGING.”

niet duren. Ook het repertoire moet afwisselend zijn. Je kan niet jaren na mekaar dezelfde liedjes spelen. Die dingen hou ik allemaal in de gaten. Je kan dus wel zeggen dat ik de kar trek. Maar een “leider” ben ik niet echt. Tenminste: ik hou niet van die term. De Boogie WonderBand is immers een groep waarin ieder groepslid inspraak heeft. Elke belangrijke beslissing wordt op democratische manier genomen.

Op vrijdag 28 juli spelen jullie op de Vrij-Dagen in Turnhout. Een regelrechte thuiswedstrijd. Is dat een belangrijk optreden voor jullie?

Ik ervaar dat niet zo. Het is een cliché, maar voor ons is elk optreden echt even belangrijk. Ik denk dat onze vrienden en kennissen aan die zogenaamde thuiswedstrijd meer belang hechten dan wij. Voor hen is het nog eens een gelegenheid om ons dicht bij huis aan het werk te zien. Voor de rest spelen we deze zomer bijvoorbeeld in Brugge, Sint-Niklaas, Vilvoorde en Temse. Het is puur toeval, maar de keren dat we een beetje in de buurt optreden, gaat het telkens om een privéconcert. Wie ons aan het werk wil zien, kan dus maar beter naar Turnhout komen. Anders moet hij er ver voor rijden.

En ook dat is iets waar in de rockwereld wel eens op neergekeken wordt.

Totaal onterecht! Spelen op een receptie of een personeelsfeest is helemaal niet saai. En zeker niet gemakkelijk. Wie daar op neerkijkt, moet het zelf eens een keertje doen. Probeer maar eens vijftig boekhouders op de dansvloer te krijgen. Dat is pas een uitdaging!

Ik gun alle muzikanten het licht in de ogen, hoor. Zeker ook de mensen die met eigen nummers aan de weg timmeren. Ik heb daar alle respect voor. Maar omgekeerd zou dat respect er ook moeten zijn.

Je mag muziek niet te serieus nemen. Dat is niet het doel van muziek. Je maakt muziek om je te amuseren en om plezier over te brengen naar het publiek. Zo simpel is het. Pas op: het heeft mij ook enkele jaren gekost voor ik daar achter was, hoor. Als beginnend muzikant denk je daar meestal anders over. Dan wil je de wereld veroveren. Nu wil ik mij alleen nog maar amuseren. En als je daar ook nog de kost mee kan verdienen, ben je goed bezig, vind ik. "Don't worry, be happy". Dat is de leuze.

Jij bent het manusje-doet-al van de groep. Maakt dat van jou ook de "leader of the band"?

Ik heb het op me genomen om mijn schouders onder de groep te zetten. Ik regel de optredens, ik zorg ervoor dat iedereen correct betaald wordt, ik verzorg de promotie, ik update de website, ... ik zorg er simpel gezegd een beetje voor dat de boel blijft draaien. En daar kruipt nogal wat tijd in. Je kan het gerust een full-time job noemen, want ik neem die taak ernstig. Om maar een voorbeeld te geven: ik lees elke week de Humo en de RifRaf. Van zodra ik in de concertkalenders een zaal of een club zie die ik nog niet ken, neem ik daar contact mee op. Ik vraag dan of wij er ook mogen spelen, ik stuur promomateriaal op, als ik na twee weken nog geen antwoord gekregen heb, bel ik die mensen opnieuw ... En daar houdt het niet mee op.

Ik zorg er ook voor dat de groep elk jaar een nieuwe show met een nieuw decor en nieuwe kostuums heeft. Want je mag niet in herhaling vallen. Dan blijft het

Vooraf augustus wordt een drukke maand voor jullie. Er zit een week tussen met vijf optredens, waarvan geen enkele in de eigen regio. Hoe zwaar is dat?

Je mag dat niet onderschatten. Want gaan optreden is veel meer dan optreden, als je begrijpt wat ik bedoel. Je moet er goed op tijd zijn, we moeten alles opstellen, soundchecken, schminken en omkleden, spelen, de hele boel weer afbreken... en dan heb ik het niet eens over de verplaatsingen gehad. Vaak ben je 's middags al weg en 's nachts pas terug. Dat is best wel zwaar. En als je op zo'n momenten nog gaat uitrekenen wat je per uur hebt verdiend, stop je onmiddellijk. Die rekensommetjes maak ik dus niet. Dat motiveert niet echt. (lacht)

Wat moet een organisatie doen om jullie goedgezind en in de juiste stemming aan een optreden te laten beginnen?

Bananen geven. Als we bananen krijgen, weten we meteen dat de organisatie in orde is en dat de avond vlekkeloos zal verlopen.

Pardon?

Veeleisend zijn we niet. We hebben een rider samengesteld met wat we graag willen. Het laatste zinnetje van die rider luidt: "Rekening houdend met het IQ van de groepsleden, vragen wij ook een trosje bananen". Dat was gedeeltelijk als grap bedoeld, maar de ervaring heeft ons ondertussen geleerd dat als er bij aankomst een trosje bananen voor ons klaarligt, de rest ook allemaal in orde is. Da's logisch trouwens: een organisatie die zelfs de details niet vergeet, heeft het evenement zelf doorgaans ook perfect geregeld. Vandaar dat wij altijd meteen op ons gemak zijn als we bananen zien liggen.

Contact:

www.boogiewonderband.be

TomNaso: 0477 82 66 17